

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město
tel. 257 042 094, ID datové schránky: qr9ab9x
e-mail: arbitr@finarbitr.cz
www.finarbitr.cz

Evidenční číslo: FA/3941/2017
Spisová značka (uvádějte vždy v korespondenci): FA/KI/710/2016

Rozhodnutí o námitkách

Finanční arbitř příslušný k rozhodování sporů podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 19. 5. 2016 podle ustanovení § 8 zákona o finančním arbitrovi o návrhu ■ (dále jen „Navrhovatel“), proti společnosti Česká spořitelna, a.s., IČO 45244782, se sídlem Olbrachtova 1929/62, 140 00 Praha 4, zapsané v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, spisová značka B 1171 (dále jen „Instituce“), vedeném podle ustanovení § 24 zákona o finančním arbitrovi a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve věci určení platnosti odstoupení od smlouvy o investičních službách č. ■ ze dne 5. 2. 2016, o námitkách proti nálezu finančního arbitra, takto:

Námitky navrhovatele, ■, doručené finančnímu arbitrovi dne 13. 3. 2017, evid. č. FA/5488/2017, se zamítají a nález finančního arbitra ze dne 21. 2. 2017, evid. č. FA/2493/2017, se podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi potvrzuje.

O d ů v o d n ě n í :

1. Řízení o návrhu

Navrhovatel se v řízení před finančním arbitrem domáhá určení, že mezi ním a Institucí nedošlo k uzavření smlouvy o investičních službách z důvodu absence vůle na jeho straně k okamžiku podpisu návrhu smlouvy o investičních službách. Navrhovatel se současně domáhá určení, že od smlouvy o investičních službách platně odstoupil a požaduje zachování smlouvy o zřízení a vedení majetkových účtů investičních nástrojů, kterou smlouva o investičních službách nahradila, v platnosti a současně požaduje změnu zaslání výpisů z majetkového účtu.

Finanční arbitř vyšel v nálezu ze dne 21. 2. 2017, evid. č. FA/2493/2017 (dále jen „Nález“) ze skutkového zjištění, že Navrhovatel s Institucí uzavřeli dne 26. 2. 2007 smlouvu o zřízení a vedení majetkových účtů investičních nástrojů č. ■ (dále jen „Smlouva o zřízení a vedení majetkových účtů investičních nástrojů“), na základě které Instituce vedla a spravovala majetkový č. ■ (dále jen „Majetkový účet“). Navrhovatel předložil finančnímu arbitrovi listinu označenou jako smlouva o investičních službách č. ■, ve které jsou strany sporu označeny jako smluvní strany, a smlouva je opatřena datem uzavření dne 5. 2. 2016 (dále jen „Smlouva o investičních službách“).

Finanční arbitr posuzoval zdánlivost právního jednání Navrhovatele, ale ze shromážděných podkladů nedovodil, že Navrhovatel podpisem návrhu Smlouvy o investičních službách právně nejednal, tedy že Smlouvu o investičních službách s Institucí neuzavřel.

Následně finanční arbitr posuzoval i případnou neplatnost Smlouvy o investičních službách z důvodu omylu. Finanční arbitr nezjistil, že by byly splněny podmínky pro vyslovení neplatnosti Smlouvy o investičních službách pro omyl Navrhovatele.

Finanční arbitr posuzoval i možnost odstoupení od Smlouvy o investičních službách, ať už ze zákonného nebo smluvního důvodu. Finanční arbitr neshledal, že by Navrhovatel mohl od Smlouvy o investičních službách platně odstoupit.

Finanční arbitr posoudil i možnost Navrhovatele ukončit s Institucí Smlouvu o investičních službách dohodou, a to podle smluvního ujednání Smlouvy o investičních službách ukončit smluvní vztah s Institucí dohodou ve lhůtě 30 dnů od jeho uzavření. Finanční arbitr vyhodnotil, že smluvní ustanovení upravující možnost ukončení Smlouvy o investičních službách dohodou neumožňovalo Navrhovateli, aby platně ukončil Smlouvu o investičních službách dohodou, neboť se na něj vztahuje ve Smlouvě o investičních službách sjednaná výlučka.

Finanční arbitr současně zjistil, že Instituce v průběhu řízení předložila Navrhovateli návrh smírného řešení sporu v podobě dohody o narovnání. Finanční arbitr shledal návrh smírného řešení jako řešení, které materiálně uspokojuje tvrzený nárok Navrhovatele na zachování platnosti původně uzavřené Smlouvy o zřízení a vedení majetkových účtů investičních nástrojů se současným zajištěním změny smluvního ujednání v části týkající se zasílání výpisů v Navrhovatelem požadované elektronické formě. Protože Navrhovatel navrhané smírné řešení nepřijal, zůstalo nejasné, čeho a proč se v řízení před finančním arbitrem Navrhovatel domáhá, protože požadavek na vyslovení platnosti odstoupení od smlouvy, kterou Navrhovatel neuzavřel, je právně neřešitelný.

Na základě všech výše uvedených skutečností rozhodl finanční arbitr o zamítnutí návrhu Navrhovatele podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi.

3. Námítky Navrhovatele proti Nálezu

Navrhovatel v námítkách opakuje tvrzení, kterými argumentoval již v řízení před vydáním Nálezu a znovu odkazuje na veškerá svá dosavadní tvrzení a shromážděné podklady. Navrhovatel detailněji opakuje tvrzení týkající se průběhu sjednávání Smlouvy o zřízení a vedení majetkových účtů investičních nástrojů, jakož i část jejího obsahu.

Navrhovatel nesouhlasí se závěrem finančního arbitra, že zaměstnanec Instituce nevěděl, že Navrhovatel nechce uzavřít novou smlouvu a namítá, že bylo v předsmluvní fázi uzavření Smlouvy o investičních službách povinností Instituce zjistit tuto skutečnost. Navrhovatel argumentuje, že jednání zaměstnance Instituce při sjednávání Smlouvy o investičních službách („[p]ři žádosti klienta o pouhou změnu korespondenční adresy poštovní na korespondenční adresu elektronickou v platné stávající Smlouvě o zřízení a vedení majetkových účtů investičních nástrojů“) bylo klamavou obchodní praktikou. Navrhovatel odkazuje na ustanovení § 1728 a následující zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) a namítá, že je obecným požadavkem občanského zákoníku povinnost jednat poctivě a stanoví odpovědnost za předsmluvní jednání. Navrhovatel argumentuje, že smluvní strany mají povinnost sdělit si během jednání o uzavření smlouvy skutkové a právní skutečnosti, o nichž ví nebo vědět musí, aby se každá ze stran mohla přesvědčit o možnosti uzavřít platnou smlouvu, stejně jako o zájmu druhé strany takovou smlouvu uzavřít. Navrhovatel tvrdí, že v posuzovaném případě

k takovému jednání nedošlo. Navrhovatel dále odkazuje na zákonná ustanovení občanského zákoníku týkající se právního jednání. Navrhovatel argumentuje, že v následujících dnech po podpisu návrhu Smlouvy o investičních službách zjistil, že v dobré víře podepsal listinu (návrh Smlouvy o investičních službách – pozn. finančního arbitra), o níž z žádného předchozího jednání Instituce nemohl nikterak předpokládat, že je novou smlouvou. Navrhovatel opakuje své tvrzení, že mu k návrhu Smlouvy o investičních službách Instituce nepřiložila obchodní podmínky a rozporuje tvrzení článku 8 Smlouvy o investičních službách. Navrhovatel opakovaně tvrdí, že dne 9. 2. 2016 písemně odstoupil od Smlouvy o investičních službách. Navrhovatel opakovaně přikládá kopii textu dopisu Instituce obdrženo dne 20. 5. 2016 a z tohoto textu dovozuje, že zaměstnanec Instituce musel nebo měl znát a dodržet zákonné předsmulvné povinnosti (aniž by tyto povinnosti specifikoval – pozn. finančního arbitra). Navrhovatel odkazuje na ustanovení § 1822 občanského zákoníku a namítá, že Nález zcela pomíjí skutečnost, že Navrhovateli nebyly známy před uzavřením Smlouvy o investičních službách žádné údaje. Navrhovatel namítá, že v obsahu všeobecných obchodních podmínek nejsou podmínky odstoupení ani zániku Smlouvy o investičních službách uvedeny a současně, pokud jde o podmínky změny Smlouvy o investičních službách, je zřejmé, že změny může provádět pouze Instituce. Navrhovatel odkazuje na zákonná ustanovení občanského zákoníku týkající se nekalé soutěže a na ustanovení zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), týkající se nekalých obchodních praktik. Navrhovatel rozporuje zjištění finančního arbitra v nálezu (vycházející ze samotného tvrzení Navrhovatele), že by si nepřčetl návrh Smlouvy o investičních službách před jeho podpisem a namítá „[b]anka před podpisem listiny žádným právním jednáním, ani úkonem nedala najevo, že jde o „návrh Smlouvy““. Navrhovatel namítá skutečnost, že nikde ve Smlouvě o investičních službách ani v obchodních podmínkách Instituce není uvedena možnost ukončení Smlouvy o investičních službách uzavřením dohody o narovnání. Navrhovatel namítá, že návrh dohody o narovnání předložený mu Institucí neobsahuje ujednání o sjednání dodatku ke Smlouvě o zřízení a vedení majetkových účtů investičních nástrojů, kterou Navrhovatel stále považuje za platnou. Navrhovatel namítá „[k]lient (Navrhovatel – pozn. finančního arbitra) souhlasí s FA (finanční arbitř – pozn. finančního arbitra), že pokud by znal rozhodnou okolnost, že jde o novou smlouvu, neuskutečnil by dané právní jednání. Nemůže však souhlasit, (jak výše zdůvodněno) že by k danému právnímu jednání směřujícímu ke smlouvě vůbec nějakým, ze zákona povinným, předsmulvním projevem Banky (Instituce – pozn. finančního arbitra) vůbec došlo. Nedošlo k žádnému „právnímu jednání“, nedošlo dokonce ani k žádnému „návrhu na právní jednání“.“

Navrhovatel namítá, že bylo povinností zaměstnance Instituce poučit Navrhovatele o obsahu privativní a kumulativní novace a významu těchto institutů. Navrhovatel namítá rozpornost závěru finančního arbitra, když tvrdí „[p]okud FA zjistil, jak uvádí, že Banka věděla o záměru Klienta provést změnu obsahu Smlouvy o zřízení a vedení majetkových účtů investičních nástrojů číslo ■ ze dne 26. 2. 2007, toto zjištění FA v následujícím textu popírá tvrzením: Klient v řízení neprokázal, že zaměstnanec Banky věděl, že Klient nechce uzavřít novou smlouvu.“ Navrhovatel nesouhlasí se závěrem, že omyl nelze považovat za omluvitelný, neboť „[k]lient se na omylu nemohl spolupodílet – o omylu Banky nevěděl, ani vědět nemohl, nemohl ani jednat s opatrností věci, o jejíž odborné stránce nemohl nic vědět a při jednání s kvalifikovaným pracovníkem Banky ani omyl nemohl předvídat! Nemohl vědět, že listina není změnou stávající smlouvy, ale smlouvou novou, o níž nepožádal!“ Navrhovatel tvrdí, že návrh Smlouvy o investičních službách jasně a srozumitelně o něčem informoval, Navrhovatel však namítá, že za daných okolností se nejednalo o návrh Smlouvy o investičních službách předložený zaměstnancem Instituce, neboť nebyly dodrženy zákonné povinnosti. Navrhovatel opakovaně namítá, že Smlouva o investičních službách nevznikla. Navrhovatel současně požaduje, aby finanční arbitř potvrdil odstoupení od Smlouvy o investičních službách Navrhovatelem, uložil povinnost odstoupit od Smlouvy o investičních službách Instituci a dále uložil Instituci povinnost sjednat dodatek o změně způsobu zaslání výpisů z Majetkového

úctu v souladu s původním požadavkem Navrhovatele. Navrhovatel požaduje, aby „[b]anka rozšíří obchodní podmínky o možnost zániku smlouvy a odstoupení od smlouvy s klientem a předloží FA údaj o počtu SIS (smlouva o investičních službách – pozn. finančního arbitra) uzavřených podobným způsobem v rozporu s občanským zákoníkem.“

4. Vyjádření Instituce k námitkám Navrhovatele

Instituce opakovaně namítá, že dokument, který Navrhovatel podepsal, je výslovně označený jako „Smlouva o investičních službách“, obsahuje práva a povinnosti, včetně ustanovení o odstoupení od smlouvy. Instituce opakovaně namítá, že nelze akceptovat tvrzení Navrhovatele, že pokud obdrží dokument s názvem „Smlouva o investičních službách“, navíc přehledně strukturovaný a srozumitelně formulovaný, nemohl předpokládat, že se jedná o smlouvu, a že předložení takového návrhu bylo způsobilé uvést Navrhovatele v omyl, případně způsobit Navrhovateli újmu.

5. Řízení o námitkách

Finanční arbitr při rozhodování aplikuje rozhodné psané právo, posuzuje všechny shromážděné podklady samostatně i ve vzájemné souvislosti s přihlédnutím k předmětu projednávaného sporu. Finanční arbitr se opírá a odvolává na relevantní ustálenou judikaturu obecných soudů, Ústavního soudu nebo Soudního dvora Evropské unie. Finanční arbitr tak činí proto, aby jeho rozhodnutí bylo věcně a právně správné a přesvědčivé pro obě strany sporu, a zároveň i pro soud, který bude případně na základě žaloby kterékoli strany sporu rozhodnutí finančního arbitra přezkoumávat, a aby rozhodnutí finančního arbitra soud jako správné potvrdil a žalobu proti němu zamítl.

Finanční arbitr podle ustanovení § 12 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy. Ustanovení § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi dává stranám sporu právo podat proti nálezu finančního arbitra odůvodněné námitky, a to v zákonem stanovené lhůtě 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení nálezu.

Včas podané námitky mají odkladný účinek. Podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje o námitkách rovněž finanční arbitr, který nález buď potvrdí, nebo změní. Jelikož zákon o finančním arbitrovi upravuje náležitosti námitek a zásady řízení o námitkách pouze částečně, postupuje finanční arbitr podle těch ustanovení správního řádu, která upravující odvolání jako řádný opravný prostředek a průběh odvolacího řízení (srov. ustanovení § 24 zákona o finančním arbitrovi ve spojení s ustanovením § 81 a následující a s ustanovením § 141 odst. 9 správního řádu).

Navrhovatel podal proti Nálezu námitky v zákonem stanovené lhůtě ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi. Finanční arbitr je posoudil podle tohoto ustanovení a přiměřeně podle ustanovení § 81, § 82 a § 83 správního řádu jako přípustné.

Finanční arbitr zjistil, že k předmětu sporu Navrhovatel v námitkách opakuje tvrzení, které již tvrdil v návrhu na zahájení řízení. Navrhovatel v námitkách popřel vlastní tvrzení obsažené v návrhu (původně Navrhovatel tvrdil, že návrh Smlouvy o investičních službách před jeho podpisem nečetl, v námitkách své původní tvrzení považuje za nepravdivé).

Finanční arbitr vzal v řízení na základě podkladů předložených Navrhovatelem i Institucí za prokázané, že Instituce dostatečně, srozumitelně a přehledně informovala Navrhovatele v předmluvní fázi o obsahu návrhu Smlouvy o investičních službách samotným návrhem Smlouvy o investičních službách. A z článku 8 Smlouvy o investičních službách plyne, že Instituce

Všeobecné obchodní podmínky a další dokumenty Navrhovateli předala, neboť Navrhovatel tuto skutečnost potvrdil svým podpisem a současně netvrdil ani neprokázal opak.

Podle ustanovení § 6 odst. 1 občanského zákoníku platí, že „[k]aždý má povinnost jednat v právním styku poctivě.“ a podle § 6 odst. 2 věty první občanského zákoníku platí, že „[n]ikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního činu.“ Podle ustanovení § 7 občanského zákoníku platí, že „[m]á se za to, že ten, kdo jednal určitým způsobem, jednal poctivě a v dobré víře.“ Podle ustanovení § 4 odst. 1 občanského zákoníku platí, že „[m]á se za to, že každá svéprávná osoba má rozum průměrného člověka i schopnost užívat jej s běžnou péčí a opatrností a že to každý od ní může v právním styku důvodně očekávat.“

Finanční arbitr nezjistil z podkladů předložených stranami nic jiného, než že přijetím návrhu Smlouvy o investičních službách Navrhovatelem došlo mezi smluvními stranami k tzv. privativní novaci, což znamená, že původní závazek (Smlouva o zřízení a vedení majetkových účtů investičních nástrojů) zaniká a je nahrazen závazkem novým (Smlouva o investičních službách). Návrh Smlouvy o investičních službách byl zřetelně a jasně označen nadpisem „Smlouva o investičních službách, číslo ■■■“ a svým rozsahem odpovídal dvěma stranám standardního formátu A4. Ze shromážděných podkladů nevyplývá (ani z tvrzení Navrhovatele), že Navrhovatel sdělil zaměstnanci Instituce, že nechce uzavřít novou smlouvu nahrazující Smlouvu o zřízení a vedení majetkových účtů investičních nástrojů.

Finanční arbitr nezjistil, že by obsahem návrhu Smlouvy o investičních službách nebyla úprava práv a povinností při investování do investičních nástrojů. Návrh Smlouvy o investičních službách jasně a srozumitelně informoval Navrhovatele o tom, jak probíhá investování, o výši poplatků, o způsobu informování o investicích Navrhovatele, o Majetkovém účtu a investičním portfoliu, o dispozicích Instituce s peněžními prostředky Navrhovatele, o způsobu změny, resp. ukončení smluvního závazku a o dalších smluvních podmínkách.

Finanční arbitr zjistil, že návrh Smlouvy o investičních službách obsahoval také Navrhovatelem artikulovaný požadavek na změnu formy informování Navrhovatele o Majetkovém účtu Navrhovatele. Podle Smlouvy o investičních službách se Instituce zavázala zasílat Navrhovateli přehled portfolia (1x ročně) a přehled jednotlivých obchodů (po každé transakci) elektronickou formou na e-mail Navrhovatele.

Finanční arbitr zjistil, že návrh Smlouvy o investičních službách ve svém závěru prohlašuje „[t]ato smlouva nahrazuje všechny naše předchozí smlouvy, které se týkají investování do cenných papírů pro majetkový účet ■■■.“

Finanční arbitr při posouzení návrhu Smlouvy o investičních službách neshledal v návrhu Smlouvy o investičních službách žádné překvapivé ustanovení, ustanovení netýkající se investičních služeb, resp. investičních nástrojů, ani ustanovení zakládající Navrhovateli nové povinnosti nebo závazky. Finanční arbitr proto nemůže konstatovat, že by Instituce při sjednávání Smlouvy o investičních službách nebyla v dobré víře či jednala nepoctivě.

Finanční arbitr opakuje, že při posouzení návrhu Smlouvy o investičních službách neshledal, že by návrh Smlouvy o investičních službách Navrhovatele dostatečně neinformoval, že se jedná o smlouvu, jejímž uzavřením pozbývají platnosti všechny dříve sjednané smlouvy týkající se investování do investičních nástrojů pro Majetkový účet. Finanční arbitr nemůže vyvodit podstatné závěry z námitky Navrhovatele, že jej zaměstnanec Instituce neinformoval o skutečnosti, že návrh Smlouvy o investičních službách je smluvním návrhem, protože tato skutečnost vyplývá ze samotného návrhu Smlouvy o investičních službách, který je dostatečně srozumitelný

a pochopitelný, a to i s ohledem na možnost pochopení a porozumění obsahu návrhu Smlouvy o investičních službách Navrhovatelem jako spotřebitelem.

K námitce Navrhovatele, že nikde ve Smlouvě o investičních službách ani ve Všeobecných obchodních podmínkách Instituce není uvedena možnost ukončení Smlouvy o investičních službách uzavřením dohody o narovnání, finanční arbitr konstatuje, že právní institut narovnání je v občanském zákoníku právě proto, aby si smluvní strany mohly sporné nebo pochybné práva a povinnosti upravit tak, že původní (sporný závazek) zanikne a je nahrazen novým, v němž již nebude sporu o právech a povinnostech smluvních stran. Tuto možnost není třeba uvádět ve smluvních ujednáních původního závazku, protože právo reflektuje autonomii vůle obou smluvních stran vyřešit spor smluvních stran narovnáním.

Požadavku Navrhovatele, aby finanční arbitr uložil, aby „[b]anka rozšíří obchodní podmínky o možnost zániku smlouvy a odstoupení od smlouvy s klientem a předloží FA údaj o počtu SIS (smlouva o investičních službách – pozn. finančního arbitra) uzavřených podobným způsobem v rozporu s občanským zákoníkem.“, nemůže finanční arbitr vyhovět, protože v rámci své působnosti a pravomoci není oprávněn určovat hmotně právní úpravu, resp. obsah práv a povinností smluvních stran investičního, ani jiného závazku; ostatně ani obecný soud by takovému požadavku nevyhověl. Současně platí, že pokud některé právní otázky nejsou upravené smlouvou, řídí se podpůrně relevantním právním předpisem – to znamená, že smlouva nemusí výslovně upravovat všechny v úvahu připadající právní otázky. Finanční arbitr ani nemůže vyhovět požadavku Navrhovatele na uložení povinnosti Instituci sdělit počet smluv uzavřených v domnělém rozporu s občanským zákoníkem, protože uložení takové povinnosti do jeho pravomoci nespadá.

Vzhledem k výše uvedenému finanční arbitr uzavírá, že neshledal námitky Navrhovatele jako důvodné.

6. K výroku rozhodnutí o námitkách

Finanční arbitr při posuzování námitek Navrhovatele neshledal, že by Nálezem ve věci rozhodl věcně nesprávně. Navrhovatel současně v námitkách netvrdí žádné nové a zásadní skutečnosti, které by mohly mít vliv na změnu Nálezu, a ani nepředkládá žádné nové podklady. Finanční arbitr proto námitky Navrhovatele zamítá a Nález potvrzuje.

P o u ě n í :

Rozhodnutí o námitkách je podle ustanovení § 16 odst. 4 zákona o finančním arbitrovi konečné. Podle ustanovení § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi doručený nález, který již nelze napadnout námitkami, je v právní moci.

Podle ustanovení § 244 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“) rozhodl-li správní orgán podle zvláštního zákona o sporu a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení. Podle ustanovení § 247 odst. 1 občanského soudního řádu musí být žaloba podána ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu.

V Praze dne 25. 4. 2017

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr

otisk úředního razítka